

Cô chó Sliky

» Tác giả: **Hồng Tâm**

Cô chó đang hấp hối. Nó nằm bất động trên mặt đất ngay ngoài cửa bệnh viện của chúng ở Jaipur, Ấn Độ. Đây là con chó săn Labrador màu đen thuần chủng, thật hiếm có ở nước này và đặc biệt ở chỗ chứa sức vật của chúng tôi. Ramsaroop bảo tôi rằng người chủ của nó đã đem con vật lại cho bác sĩ tại trại sức vật chúng tôi để con vật chết không đau đớn.

Trại sức vật chúng tôi là nơi duy nhất trong vùng tiếp nhận những con vật đang hấp hối để chúng có thể chết một cách êm ả, vì nhiều người Ấn tin rằng họ sẽ mang tội nếu giết chết một con vật, ngay cả những con vật đó bị bệnh không qua khỏi. Những người bác sĩ thú y và các nhân viên của chúng tôi cảm thấy mình có trách nhiệm nhân đạo là giải thoát những con vật này khỏi đau đớn.

Hệt như những con chó mà chúng tôi thường gặp, cô chó này quá gầy yếu, không thể đứng được. Tôi nhận ra nó có triệu chứng ho và tôi biết cô nàng sẽ không sống được bao lâu nữa. Hơi thở của nó thật nặng nhọc. Con vật quá yếu đến nỗi không muốn nhúc nhích. Giả như có phép màu nào đó con vật khỏi chứng ho và kiệt sức, chắc chắn nó sẽ bị thương tổn thân kinh, cuối cùng cũng sẽ bị ngập máu hoặc chứng co thắt vĩnh viễn. Tôi quyết định làm theo lời yêu cầu của người chủ, cho con vật chết không đau đớn. Tôi bảo Ramsaroop đem kim tiêm tới.

Khi Ramsaroop đem kim tới, tôi cúi người xuống con vật để thực hiện hành vi nhân đạo cuối cùng này.

Khi tôi cúi xuống, con vật cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tôi. Tôi có cảm giác nó đang xin tôi một cơ hội cuối cùng. Con vật chưa sẵn sàng ra đi, nó muốn mình cố sống. Khi bắt gặp cái nhìn của nó, tôi bỗng cảm thấy mình thương hại nó ghê gớm. Chính lúc đó, tôi đã thề rằng mình sẽ cố hết sức để giúp nó bình phục.

Tôi quay sang Ramsaroop bảo anh ta cất ống tiêm đi, anh ta nhìn tôi kinh ngạc. Sau đó tôi đi lấy một chén sữa nhỏ và đặt dưới mũi con vật. Cô chó tỏ vẻ không quan tâm, nó cứ tiếp tục nằm đó không nhúc nhích. Con vật rất cần chất dinh dưỡng, vì vậy tôi đã chuẩn bị tiêm chất dinh dưỡng vào tĩnh mạch cho nó. Đang chuẩn bị làm điều này, bỗng nhiên có điều gì đó thôi

thức tôi.

Tôi bước ra ngoài cổng trước đến một cái đền thờ nhỏ kê bên trại nuôi súc vật. Trong cái đền vuông bằng xi măng thô sô dưới một cây cổ thụ có thờ một vị thần khỉ - thần Hanuman của đạo Hindu - rất cũ kỹ. Tượng này cổ đến nỗi nó chỉ còn là một cục đá, mọi đường nét đều phai mờ. Sơn màu cam đã bạc.

Có lẽ địa điểm đặc biệt này có cái gì đó, vì có rất nhiều người đã đến đây thờ phụng. Tôi cảm thấy mình thật bình yên khi nhìn vô biểu tượng tình yêu thương giữa loài người và súc vật này. Tôi đứng đó một hồi lâu, cầu xin cho con chó đen được khỏi bệnh.

Tôi quay lại trại vẫn thấy con chó nằm đó không nhúc nhích. Tôi lại đặt chén sữa đến dưới mũi nó, lúc nó đang gác mõm trên nền đất. Tuy nhiên, lần này, con vật đã nhấc đầu lên, từ từ uống hết chén sữa. Tôi rất kinh ngạc, vui sướng trước sự thay đổi đột ngột này, tuy vậy, tôi không thật sự tin là cô nàng có thể sống được.

Dù vậy, tôi vẫn không muốn đầu hàng. Cứ vài tiếng đồng hồ, tôi lại cho con vật ăn một ít thức ăn - bột ngũ cốc của trẻ em, trứng sống, một ít bánh mì nhúng sữa. Mỗi lần cho nó ăn, tôi kinh ngạc thấy con vật vẫn còn thở được. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau đó, con chó dần dần lấy lại sức khỏe. Nhiều ngày trôi qua, dường như cô chó có thể sống được, tôi bắt đầu lo lắng rằng con vật sẽ bị chúng co giật và tôi quan sát thật cẩn thận để xem nó có những triệu chứng ấy không.

Nhưng một vài tuần sau, khi thần kinh của con vật không có dấu hiệu bị thương tổn, tôi biết bệnh nhân của mình đã không còn gặp nguy hiểm. Cô chó đã có thể vẫy vẫy đuôi thật khỏe khoắn, đi lại vững vàng, cô nhìn tôi đầy triu mến như muốn nói “cám ơn ông đã cứu sống tôi”.

Tôi đặt tên nó là Silky, và quyết định nhận nuôi nó. Người chủ cũ của nó đã nói rằng họ không muốn nhận lại nó dù nó đã khỏi bệnh. Tôi không muốn đem con chó này cho người lạ. Vì vậy tôi đã đưa nó về mái nhà tranh nhỏ bé của mình được dựng ngay trên đất của trại súc vật.

Khi cô chó bước vào phòng ngủ của tôi, tôi rất ngạc nhiên thấy nó leo lên giường mình. Tôi nói: “Không được, Silky” và tôi lôi nó xuống. Khi tôi kéo cổ nó, con vật gầm gừ điên tiết, cố tấn công tôi. Thật sự nó bị sốc và mất tinh thần, tôi lùi lại, cẩn thận suy xét về những điều đã xảy ra. Tôi không nghĩ là con vật có tính hung hãn như vậy, nó đã rất nhu mì, ngoan

ngoãn khi còn ở bệnh viện. Rõ ràng ai đó đã cư xử tệ với nó.

-Sliky - tôi gọi nó, giọng nhẹ nhàng.

Con vật găm gù, nhe răng ra đáp lại lời tôi. Rõ ràng con vật biết cách làm người khác sợ. Tôi cảm thấy mình bị tổn thương khi con vật mà tôi hết lòng chăm sóc, bây giờ lại trở mặt với tôi. Chúng tôi đang đứng ở ngã tư đường.

“Mình phải chứng tỏ cho con vật thấy ai là chủ của nó. Con vật phải tuân phục mình - mình không thể giữ nó nếu nó là một con vật nguy hiểm” - Tôi nghĩ bụng.

Con Silky cứ nhìn tôi chăm chăm, mặt nó sàu thẳm, không còn vẻ đe dọa nữa. Đột nhiên, lúc tôi và nó nhìn nhau chỉ cách vài bước chân, tôi bỗng nhận ra chính mình mới là người phải vượt qua thử thách. Những người khác trước đó đã đối xử tệ bạc với nó, bây giờ nó muốn biết tôi có phải là kẻ hay ức hiếp, vũ phu hay là người đối xử với nó bằng sự hiểu biết và tử tế.

Vẻ ngạo mạn và ý muốn chế ngự nó đã tan biến khi tôi đứng thật nhún nhường trước mặt nó. Bây giờ tôi phải giành được sự trung thành của con vật, ngay chính lúc này đây. Tôi phải chứng tỏ cho nó, chỉ một lần thôi, tôi xứng đáng với tình yêu của nó.

Tôi muốn giao tiếp với Silky theo cách tôi tin rằng loài vật giao tiếp với nhau, qua tư tưởng và cảm xúc. Vì vậy, tôi đứng đó, cách giường tôi vài bước chân, tôi dịu dàng nói chuyện với nó. Tôi cắt nghĩa rằng nó sẽ không bao giờ bị tổn thương nữa, nó không cần phải sợ sệt nữa. Trong đầu tôi luôn có những ý nghĩ và hình ảnh tràn đầy yêu thương dành cho nó.

Con Sliky đang quan sát tôi, cặp mắt màu nâu của nó mở to, có lẽ để xem thật sự tin tưởng ở tôi không. Ở một điểm nào đó, tôi thấy mình hoàn toàn được kết nối với nó - tựa như tôi và nó là một thực thể vậy. Một lần nữa, người tôi tràn ngập cảm xúc bình yên như tôi đã gặp trong đền thờ con khỉ. Đã đến lúc tôi cần khám phá mình có vượt qua được thử thách của con vật hay không. Tôi trườn mình về phía trước, nắm lấy cổ con vật. Tôi thấy nó nghĩ ngợi và quan sát. Nó nằm trên giường, chân duỗi ra trước mặt, đầu nó ngoảnh về một bên. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy cổ nó.

-Silky à, hãy đến đây.

Không chút ngần ngại, con vật nhảy xuống khỏi giường tôi tựa như nó là

con chó đáng yêu và vâng lời nhất từ trước đến nay vậy.

-Mày ngoan lắm, Silky - tôi vừa bảo nó vừa vỗ vỗ, mong trón lỗ tai nó. Đuôi con Silky từ từ vẫy vẫy.

Chuyện đó xảy ra đã lâu rồi và bây giờ con Sliky đã khá già. Mãi cho đến bây giờ, cô chó này không bao giờ nhảy lên giường của tôi cả. Và ban đêm, cô bạn đồng hành tận tụy và là vệ sĩ của tôi ngủ ngay dưới chân tôi trên tấm nệm nhỏ bé của riêng nó. Và mỗi lần con vật cùng đi dạo với tôi hay nằm gác cái đầu lên đùi, tôi đều cảm thấy sung sướng rằng mình đã thật khôn ngoan, khi đã vượt qua được thử thách của con Silky nhiều năm trước.

Hồng Tâm